

τὸ δὲ δὴ κακοτυχὲς οὐ λέλοιπεν ἐκ τέκνων,
οὐδ' ἀποίχεται χάρις.

Ἐλλὰς ὦ ξυμμάχους
οἴους οἴους ὀλέσασα
τούσδ' ἀποστερήσει.

135

ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τῆσδε κοίρανον χθονὸς
Λύκον περῶντα τῶνδε δωμάτων πέλας.

ΛΥΚΟΣ.

τὸν Ἡράκλειον πατέρα καὶ ξυνάορον,
εἰ χρὴ μ', ἐρωτῶ· χρὴ δ', ἐπεὶ γε δεσπότης
ὑμῶν καθέστηχ', ἱστορεῖν ἂ βούλομαι.

140

τίν' ἐς χρόνον ζητεῖτε μηκῦναι βίον;
τίν' ἐλπίδ' ἀλκὴν τ' εἰσοράτε μὴ θανεῖν;

ἢ τὸν παρ' Αἰδῆ πατέρα τῶνδε κείμενον

145

πιστεύεθ' ἤξειν; ὡς δ' ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
τὸ πένθος αἶρεσθ', εἰ θανεῖν ὑμᾶς χρεῶν,
σὺ μὲν καθ' Ἑλλάδ' ἐκβαλὼν κόμπους κενούς

ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς τέκοι νέον *θεόν,

σὺ δ' ὡς ἀρίστου φωτὸς ἐκλήθης δάμαρ.

150

τί δὴ τὸ σεμνὸν σῶ κατείργασται πόσει,
ὔδραν ἔλειον εἰ διώλεσε κτανῶν

ἢ τὸν Νέμειον θῆρ'; ὃν ἐν βρόχοις ἐλὼν
βραχίονός φησ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν.

τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' οὐνεκα

155

τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οἱ θνήσκειν χρεῶν;

ὃς ἔσχε δόξαν, οὐδὲν ὦν, εὐψυχίας

θηρῶν ἐν αἰχμῇ, τᾶλλα δ' οὐδὲν ἄλκιμος,

ὃς οὐποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιᾶ χερὶ,

οὐδ' ἦλθε λόγχης ἐγγύς, ἀλλὰ τόξ' ἔχων,

160

κάκιστον ὄπλον, τῇ φυγῇ πρόχειρος ἦν.

ἀνδρὸς δ' ἔλεγχος οὐχὶ τόξ' εὐψυχίας,

ἀλλ' ὃς μένων βλέπει τε κἀντιδέρκεται

δορὸς ταχείαν ἄλοκα τάξιν ἐμβεβώς.

ἔχει δὲ τοῦμόν οὐκ ἀναίδειαν, γέρον,

165

ἀλλ' εὐλάβειαν· οἶδα γὰρ κατακτανῶν